

Dosarul nr. 1ra-877/22
1-20041339-01-1ra-10062022

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

19 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Toma Nadejda

Judecătorii: Catan Liliana și Guzun Ion,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorii în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Plîngău Alexandru și Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2022, în cauza penală în privința lui

Marii Vadim xxxxx, născut la xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.04.2020 – 02.12.2021;

Instanța de apel: 16.12.2021 – 16.03.2022;

Instanța de recurs: 10.06.2022 – 19.10.2022.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 02 decembrie 2021, Marii Vadim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, la 11 (unsprezece) luni închisoare;

- art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, la 1 (unu) an 9 (nouă) luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă lui Marii Vadim de 2 (doi) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate lui Marii Vadim, pentru un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

A fost dispusă încasarea din contul lui Marii Vadim în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 256 (două sute cincizeci și șase) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Marii Vadim la data de 22 noiembrie 2019, aproximativ ora 19:00, aflându-se la domiciliul lui Romanovici Raisa, situat în xxxxx, în rezultatul unui conflict de rutină apărut între el și Romanovici Raisa, cu ultima, aflându-se în relații de

rudenie și anume – afinitate, creată prin căsătoria lui Marii Vadim și fiica lui Romanovici Raisa – Marii Maria, fiind astfel potrivit art. 133¹ lit. b) Cod penal, membri de familie, dându-și seama de caracterul prejudicabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, urmărind scopul cauzării vătămării integrității corporale a membrului familiei, intenționat a aplicat violența fizică asupra lui Romanovici Raisa, manifestată prin îmbrâncirea violentă a acesteia, care ca rezultat a căzut jos peste scaun. Prin acțiunile sale lui Romanovici Raisa i-au fost cauzate conform raportului de constatare medico-legală nr. 201926P0266 din 02 decembrie 2019, fractura coastei X pe stângă, echimoză pe spate, care în comun determină dereglarea sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare medie.

Acțiunile lui Marii Vadim, au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, *violența în familie, adică acțiunea intenționată săvârșită de către un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau sănătății.*

Tot el, Marii Vadim, la data de 15 decembrie 2019, aproximativ ora 20:30, aflându-se la domiciliul lui Romanovici Gheorghe, situat în xxxxx, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în rezultatul unui conflict de rutină apărut între el și Romanovici Gheorghe, cu ultimul aflându-se în relații de rudenie și anume – afinitate, creată prin căsătoria lui Marii Vadim cu fiica lui Romanovici Gheorghe – Marii Maria, fiind astfel potrivit art. 133¹ lit. b) Cod penal, membri de familie, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, urmărind scopul cauzării vătămării integrității corporale a membrului familiei, intenționat a aplicat violența fizică asupra lui Romanovici Gheorghe, manifestată prin multiple lovituri cu o lanternă în regiunea capului. În urma acțiunilor săvârșite de Marii Vadim, lui Romanovici Gheorghe, i-au fost cauzate conform raportului de constatare medico-legală nr. 201926P0280 din data de 19 decembrie 20189, plagă contuză pe cap, excoriație pe față, care în comun determină dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Acțiunile lui Marii Vadim, au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, *violența în familie, adică, acțiunea intenționată săvârșită de către un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.*

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Marii Vadim, să-i fi stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, și pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, iar potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă lui Marii Vadim, de 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a indicat, că prima instanță eronat a ajuns la concluzia că executarea pedepsei stabilită inculpatului Marii Vadim, sub formă de închisoare, urmează a fi suspendată condiționat pentru un termen de probațiune de 3 ani.

Astfel, partea acuzării a menționat că pedeapsa aplicată inculpatului Marii Vadim, nu corespunde cu pericolul social al faptei săvârșite de către acesta, pedeapsa fiind una prea blândă, din care motiv a conchis că în privința inculpatului, nu urmau a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

În acest context, a precizat că inculpatul nu și-a recunoscut vina, iar cauza a fost examinată în procedură generală. Mai mult, infracțiunile incriminate inculpatului, au fost săvârșite în privința membrilor de familie, cu aplicarea violenței fizice. La caz, s-a stabilit în calitate de circumstanță atenuantă în privința inculpatului, faptul că are la întreținere un copil minor, iar în calitate de circumstanță agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate alcoolică.

De asemenea, partea acuzării a susținut că de fapt, anterior victimele au sesizat de mai multe ori organele de drept, despre faptele săvârșite de către inculpat, acesta fiind tras la răspundere contravențională.

În opinia părții acuzării, având în vedere gradul social sporit al faptei săvârșite de inculpat, corectarea și reeducarea acestuia poate avea loc doar prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar.

Prin urmare, partea acuzării a evidențiat faptul că în speță nu s-au constatat careva circumstanțe excepționale sau alte circumstanțe care ar micșora esențial gravitatea faptei inculpatului, astfel că la stabilirea pedepsei prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 16 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2022, a fost respins apelul acuzării și menținută sentința fără modificări.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit anume infracțiunile incriminate. Circumstanțe care au fost constatate din totalitatea de probe administrate la cauza penală, care corect au fost apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Astfel, instanța de apel constatând cu certitudine că Marii Vadim a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, *violența în familie, adică, acțiunea intenționată săvârșită de către un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau sănătății*, și infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, *violența în familie, adică acțiunea intenționată săvârșită de către un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății*.

Prin urmare, instanța de apel a precizat că partea acuzării a contestat sentința, doar în partea stabilirii pedepsei inculpatului, din care motiv urmează să se expună asupra legalității sentinței primei instanțe, doar în această parte.

În acest context, instanța de apel a menționat că la adoptarea sentinței de condamnare, prima instanță a ținut cont de faptul că Marii Vadim a săvârșit infracțiuni care conform art. 16 alin. (4) Cod penal, fac parte din categoria celor mai puțin grave și grave; de persoana inculpatului, care se caracterizează pozitiv de la locul de trai (f.d.88); că este angajat în câmpul muncii; la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află (f.d.84), anterior nu a fost judecat (f.d.85).

De asemenea, a constatat că potrivit art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanță atenuantă în privința inculpatului s-a reținut prezența unui copil minor la întreținere, iar potrivit art. 77 Cod penal, careva circumstanțe agravante, nu au fost stabilite.

Așadar, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a ținut cont de scopul pedepsei penale, considerând rațional de a aplica în privința lui Marii Vadim, pedeapsa cu închisoare, aceasta întemeiat aplicând inculpatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an 9 luni, și în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 11 luni, iar potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a stabilit lui Marii Vadim, pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 6 luni închisoare.

Totodată, reținând prevederile art. 90 Cod penal, instanța de apel a precizat că pedeapsa stabilită inculpatului de către prima instanță, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei, este una echitabilă, întrucât aceasta va contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, de restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Instanța de apel a reținut faptul că Marii Vadim anterior nu a fost judecat, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, are la întreținere un copil minor, din care motiv instanța a conchis că solicitarea procurorului privind aplicarea în privința lui Marii Vadim, a pedepsei cu închisoarea, cu executarea reală a acesteia, este neîntemeiată și nu se regăsește în circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului.

Astfel, instanța de apel a reiterat concluzia primei instanțe, care just a stabilit că suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite inculpatului, pe un termen de probațiune de 3 ani, cu acordarea posibilității condamnatului ca în acest termen, să se abțină de la săvârșirea oricărei infracțiuni, obligându-l în acest sens să nu-și schimbe domiciliul fără permisiunea organelor competente și să nu frecventeze localurile de agrement, va oferi o mai bună protecție intereselor societății și va evita consecințele negative ale izolării de societate a vinovatului și a plasării acestuia în mediul

penitenciar.

Or, solicitarea părții acuzării privind aplicarea unei pedepse inculpatului sub formă de închisoare, cu executare reală, nu poate fi reținută. Mai mult, acesta nu a invocat careva temeuri privind aplicarea unei pedepse mai aspre, iar solicitarea fiind una inechitabilă și disproporțională.

5. Procurorii în procuratura de circumscripție Chișinău, Plîngău Alexandru și Tăut Dorina, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului menționează, că instanța de apel a comis erori la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului, or, pedeapsa aplicată nu corespunde principiului proporționalității, având în vedere fapta săvârșită.

Astfel, susține că la caz, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite cu închisoare, deoarece personalitatea lui Marii Vadim nu prezintă garanțiile unei bune conduite.

Prin urmare, consideră partea acuzării că pedeapsa aplicată inculpatului Marii Vadim, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a), 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, infracțiuni care fac parte din categoria celor mai puțin grave și grave, este una prea blândă și contravine scopului pedepsei penale de corectare a condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, precum și din partea altor persoane.

În acest context, acuzarea conchide că nesanționarea aspră a inculpatului Marii Vadim, nu va îndreptăți așteptările societății față de actul de justiție.

Astfel, partea acuzării precizează că instanțele de fond nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, și nu au luat în considerație faptul că infracțiunile incriminate inculpatului, au fost săvârșite în privința membrilor de familie, cu aplicarea violenței fizice. În speță, s-a stabilit în calitate de circumstanță atenuantă, întreținerea unui copil minor, iar în calitate de circumstanță agravantă, s-a reținut – săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate alcoolică. Victimele de mai multe ori au sesizat organele de drept despre faptele săvârșite de către inculpat, acesta fiind tras anterior la răspundere contravențională.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit

neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularii acestuia invocă în calitate de temeiuri pentru casarea hotărârii instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: *6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții acuzării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de partea acuzării precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate, deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, se atestă că acuzarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat. Mai mult, în conținutul recursului nu au fost descrise care anume din motivele apelului nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt

menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Totodată, partea acuzării consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost respins apelul părții acuzării și menținută sentința primei instanțe fără modificări, potrivit căreia Marii Vadim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, la 11 luni închisoare, și în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, la 1 an 9 luni închisoare, iar potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă lui Marii Vadim de 2 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, și conform art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pentru un termen de probațiune de 3 ani.

În acest context, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocate de către partea acuzării.

Sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că în opinia părții acuzării, instanța de apel, neîntemeiat a menținut soluția primei instanțe prin care a fost stabilită pedeapsa inculpatului, cu suspendarea condiționată a executării acesteia în temeiul art. 90 Cod penal, însă analizând argumentele menționate în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate și pasibile respingerii din următoarele motive.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din actele cauzei rezultă că prin sentința primei instanțe, Marii Vadim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, la 11 luni închisoare, și în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, la 1 an 9 luni închisoare, iar potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, și conform art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pentru un termen de probațiune de 3 ani.

Așadar, judecând apelul declarat, ținând cont de prevederile art. 61, 75, 76 Cod penal, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave și grave, de faptul că inculpatul se caracterizează pozitiv de la locul de trai, anterior nu a fost judecat, este angajat în câmpul muncii, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, precum și de faptul că potrivit art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanță atenuantă, în privința inculpatului s-a stabilit prezența unui copil minor la întreținere, iar careva circumstanțe agravante, conform art. 77 Cod penal, nu s-au stabilit, instanța de apel corect a concluzionat că pedeapsa stabilită inculpatului Marii Vadim de către prima instanță, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea acesteia, este una echitabilă și va contribui la realizarea scopului pedepsei penale de restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, precum și a altor persoane.

Colegiul penal amintește, că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, și anume: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba cauzată, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a quantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului; conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Sub aspectul prevederilor legale citate, Colegiul penal statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că nu pot fi reținute argumentele părții acuzării cu privire la netemeinicia aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului Marii Vadim, invocând în acest sens că la individualizarea pedepsei instanța de apel nu a ținut cont de toate circumstanțele care se referă la personalitatea inculpatului, astfel aplicând o pedeapsă prea blândă acestuia.

Or, lecturând textul deciziei contestate, Colegiul penal reține că instanța de apel a expus clar toate motivele pentru care a menținut soluția primei instanțe de condamnare a inculpatului Marii Vadim, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului Marii Vadim, pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel nu a comis erori de drept, iar pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Reieșind din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la examinarea recursului declarat de către partea acuzării, nu au fost stabilite careva erori de drept care ar condiționa casarea deciziei contestate,

impunându-se soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorii în Procuratura de circumscripție Chișinău, Plîngău Alexandru și Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2022, în cauza penală în privința lui **Marii Vadim xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **24 noiembrie 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Catan Liliana

Guzun Ion